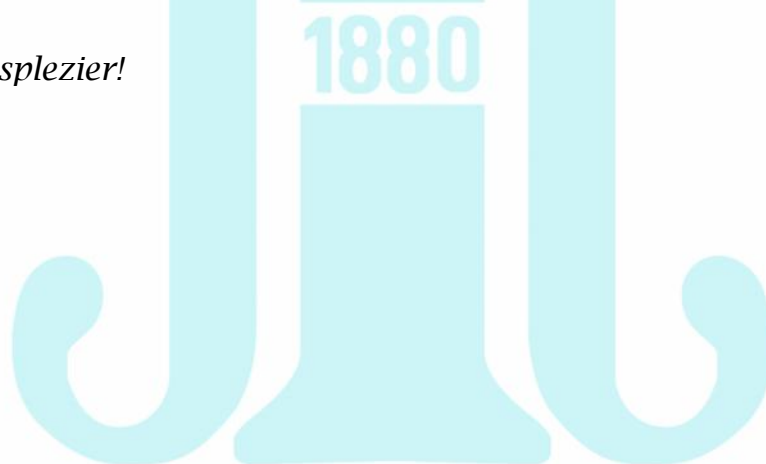

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

HET GOUDEN JUBELFEEST

Een toneelspel in drie bedrijven

door

1880

Gaston Martens

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.1941

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VEERTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HET GOUDEN JUBELFEEST* op te voeren moet de naam van auteur *GASTON MARTENS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1991/0220/078
ISBN- 978- 90-385-01307

© 1991 Toneelfonds J. Janssens/Erven G. Martens
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

PERSONAGES

(4 dames – 10 heren)

GUST VERHELLE, de vader :

SISKA, de moeder :

STAF :

FONS :

IRMA, hun kinderen :

LIESKE, Stafs dochterke :

BLANCHETTE, het lief van Fons :

MIEL, de man van Irma :

PEK, gareelmaker :

LOUITJE :

MEMENEER FRANSSEN :

KAMIEL, zijn bediende :

EEN AUTOGELEIDER :

DE BURGEMEESTER :

DECOR

De woonkamer van Gust Verhelle. Rechts: deuren van voutekamer en van schotelhuis. Links: een kamerdeur. Achtergrond: deur tussen twee vensters. Een witgeschuurde tafel, stoelen. Een kast met eetgerief. Aan de muren: eenvoudige prenten, kruisbeeld...

Speelt in een Vlaams Dorp

Tijd: 1925

EERSTE BEDRIJF

SISKA : Nóg een telloor, Lieske.

LIESKE : Nög een, grootmoeder?... We zullen toch maar met zessen zijn!

GUST : (*is zijn scheermes aan 't zetten*) Zeven.

SISKA : Laat ons ne keer tellen: grootvader, en ik...

LIESKE : Is twee.

SISKA : En ons drie kinderen...

LIESKE : Ja: vader...

SISKA : Staf, en dan Fons, en Irma... Dat is...

LIESKE : Dat is vijf, grootmoeder... En ik zes.

SISKA : Ja, zes. En...

GUST : En Miel is zeven.

SISKA : Oh ja, Miel, de man van ons Irma. Wie we zouden vergeten, Miel, de plezierigsten van heel de bende.

LIESKE : Hij zal zeker wel schoon gekleed zijn, grootmoeder, en tante Irma dan?

SISKA : Dat kunt ge wel peinzen: Miel is argon in een groot eethuis, en hij verkeert gedurig met de grote heren; en ons Irma, wel, ze kent ook al de stad op haar duimke.

LIESKE : En nonkel Fons ook.

SISKA : Ah ja, hij is er ook al zo lang... Ge zult ne keer zien hoe ze zullen afkomen: heel de prochie zal er verwonderd op staan kijken.

GUST : 't Ware misschien beter van niet.

SISKA : Waarom niet, Gust?... Voor ne keer dat ze naar hier komen om onzen gouden jubelé te vieren... Mag dat niet?

GUST : 't Past geen arme mensen 's kinderen van den rijken Jan uit te hangen.

SISKA : Maar als ze 't kunnen doen, Gust, als ze 't kunnen...

GUST : Dan past het nog niet... Laat ze eerst een appelke sparen tegen den dorst; maar dat en kennen ze niet.

SISKA : 'n Mens mag toch ne keer zijn hert ophalen ook!

GUST : Ja, als hij het vermag, en in alle deftigheid.

SISKA : En op dezen dag, Gust.

GUST : Reden te meer... De mensen halen ons in, juist omdat we deftig door de wereld zijn gegaan, was 't anders geweest, 't en zou niet waar zijn... En toch en houd ik niet veel van die feeste: ik en ben voor al die eer niet en die glorie: dat is goed voor rijke mensen... En ook, als ze u vieren omdat ge vijftig jaar getrouwd zijt, dan moogt ge wel rekenen dat ge uw versten end gelopen hebt.

SISKA : Maar Gust toch!

GUST : Jaja, vrouwe... Ik weet wel dat gij u dat niet te naar trekt, en dat en verwijt ik u niet ook; maar ik voel het zoveel te beter: vijftig jaar is een langen termijn...

LIESKE : (*heeft het eetgerief op tafel geschikt, is door het venster gaan turen*) Oh! De zonne, de zonne komt uit! 't Wordt goed weer, grootvader... En er loopt al een thoeveel volk op straat... 'k Ga ne keer kijken, (*af*)

GUST : Siska, kijkt ge naar dat kind?... Ik heb zoiets horen ronken van vrijen, en dat en wil ik niet... Dat en doet ze toch niet?... Zeg, Siska, hoort ge mij niet?... Lieske heeft toch nog geen vrijer?

SISKA : Een... een vrijer?!... Daar... maar daar weet ik niets van!... Z'en is nog maar zestien jaar...

GUST : Ja, zestien jaar; maar ik peis op haar moeder.

SISKA : Ja, haar moeder... Maar 't en is toch Lieskes schuld niet dat ze zo'n moeder gehad heeft.

GUST : 't Zou veeleer de onze zijn! Hadden we meer naar onzen Staf gekeken...

SISKA : Och God, Gust, ge gaat toch nu niet beginnen vijlen?

GUST : Dat en ben ik ook niet van zin... Maar Lieske is bij ons, en we moeten zien dat we 'r niet mee varen lijk met zijn vader... Gij meendet dat er van Staf een schoolmeester kon gemaakt worden, ik was er tegen...

SISKA : Maar de oppermeester, zei de oppermeester niet dat hij nog nooit zo'n leerling onder zijn?...

GUST : Dat weet ik, wist ik allemaal; maar ik weet ook dat een jongen die niet en moet werken somtijds wulps wordt... En 't liep mis met hem: den drank en 't vrouwvolk... en hij moest trouwen met die slepe... Ze hebben geen gouden jubelé moeten vieren, Siska: na twee jaar was ze doodgedronken: hij drinkt nog, als hij het heeft, en is peerdeknecht in plaats van schoolmeester.

SISKA : Dat is waar, allemaal waar... En toch is-ie brave gebleven: hij heeft een goed herte.

GUST : Dat heeft hij, maar geen beetje wil... En 't is juist omdat het zo met hem omgekomen is, dat wij zorg moeten dragen voor Lieske, ja, wij moeten zorgen dat 't niet mis en loopt met 't kind... Ssst, sst, laat mij zeggen: heel uw leven lang hebt gij, Siska, over alles een beetje te licht gedaan...

SISKA : Maar Gust toch!

GUST : Oppassen, vrouwe, laat ons oppassen... en nu is 't gedaan met vijlen... Moeder, ik zal mijn best doen om er een plezierigen dag van te maken.

SISKA : Dat is beter zie...

LIESKE : *(binnenlopend)* Pek is daar, Pek!

PEK : *(in hemdsmouzoen, blauwe voorschoot. Heeft pikdraad in de hand)* Alle vanen uit voor u, *(buigt drollig)* helden van den dag, want vijftig jaren huwelijksrouw, dat is meer dan ik vermag... En mijn dicht is uit... Gust en Siska, miljoen keer proficiat, en nóg honderd jaar. *(handdruk)* Meer! daar moet op gekust worden *(vliegt op Gust toe, die zich half-lachend terugtrekt, werpt hem de pikdraad om de hals)* Jaja, trek maar, dat draadje is sterk genoeg om een peerd aan te hangen...

GUST : *(afwerend)* Maar, Pek...

PEK : *(Gust kussend)* Op zijn Frans, Gust.

(Lieske giechelt van 't lachen)

GUST : *(zijn wangen afvegend)* Deugniet.

PEK : Siskatje, mijn poeske!?! *(omarmt, kust haar)* Un, deusse, troj.

(Lieske schatert het uit)

SISKA : *(heeft pret)* Gij sloeber *(kust hem terug)* . Een, deuss, drie.

PEK : *(lipsmakkend)* 't Is lijk een zalve van een meiske van achttien...

LIESKE : Mij niet, Pek! mij niet!! *(gebaart te willen vluchten)*

PEK : Oh! nu moet ge 'r zeker aan! *(loopt haar na)*

SISKA : De loeder.

PEK : Hier, gij mezeke. (*pakt haar vast*) En van één, en van twee, en van drie.

LIESKE : Nee, Pek!

PEK : En ge hebt het zo geren... En ik ook... - Jaja, Siskatje, lach maar, ik ben een weduwnaar van twintig...

SISKA : Doe er nog dertig bij.

PEK : Twintig van herte, poeske, van herte, twintig... En ik ben voor de Franse mode: ieder die ik vandaag tegenkom, komt drie van mijn smoeftjes tegen: ik en doe 't voor niet min.

LIESKE : Oh, Pek!

PEK : Voor niet min. - En gij, gelukkige bruidegom, gij, die met een eeuwigdurende lentebloem vijftig jaren hebt geleefd, wat zegt gij?

GUST : Ja, om u rechtuit te zeggen, gebuur: ik een geef om al die Franse complementen niet: ge kunt heel goed iemand geren zien zonder al dat spel van te maken.

PEK : Jammaar ja, Gust, gij hebt goed klappen: ge hebt uw gerief altijd bij de hand.

(*Lieske proest het uit*)

GUST : (*vermanend*) Lieske!

(*Staf op. Louitje volgt*)

LIESKE : Oh, vader, vader is daar, en... (*wordt rood nu ze Louitje ziet*)

STAF : Vader... (*wil naar Gust toe*)

PEK : Stafke! (*bedeelt hem vlug met drie zoenen*)

(*Siska en Lieske lachen*)

STAF : Gij sakkerse Pek.

PEK : (*bij Louitje*) Jongen, nu zal ik peizen dat ge een jong nichtje van mij zijt.

LOUITJE : (*trekt zich teweeg terug*) Jammaar, jammaar.

PEK : Nee, nee... *(slaat den draad rond zijn hals, trekt Louitje naar zich toe)* Peis gij nu dat dit haarke een meiskeshaarken is, en Pek het zwartkopje... Sanctus. *(zoent hem)*

LIESKE : Oh, Louitje!

(Siska lacht hartelijk)

PEK : *(tot Staf)* Breng nu uw hulde, kind.

STAF : Vader, en moeder, *(ontroerd)* e... proficiat, zulle, vader, en moeder, proficiat voor uw vijftig jaar... En ik heb van den uchtend naar de misse niet kunnen komen, die voor u was; ik, ja, ik moest om hooi rijden voor de peerden, dat moest ik... En e... ik weet wel, vader, dat ik u van mijn leven veel verdriet aangedaan heb, maar 't was er niet om gedaan, niet om gedaan... En vader, voor u heb ik een pijp en een toebakzak meegebracht, maar 't is uit jonst gegeven, vader... Als 't blijft, vader.

GUST : Danke, jongen, 't is stijf wel *(schudt hem de hand, stopt de pijp)*

STAF : *(aangedaan)* Vader... - En e, ja, moeder, voor u en heb ik maar een nieuwen voorschoot mee.

SISKA : *(die ook aangedaan is)* Dat... dat en was nog niet nodig, Staf, jongen.

STAF : 't Doet, 't doet, moeder, 't doet... Hier, pak maar, moeder.

SISKA : Wel ja, ja... en ik zal hem seffens aandoen, om te zien hoe hij mij staat.

PEK : In staat van gratie zal hij u staan *(wijst met de vinger Lieske en Louitje aan, die vrolijk met elkaar fluisteren, en nu schrikken - neuriënd)* zoals die daar, die daar, die daar...

GUST : Een stekje, Staf.

STAF : Ja, vader *(bedient hem van een brandend lucifertje)*

GUST : Wie is dat?

PEK : Die daar!? die daar!?!... Wel, Louitje: wat de vermaardheid is, hee vent?!... Zeker meendet ge dat ge zo goed gekend waart lijk een olijken stuiver, alleen maar omdat ge goed op een mondmuziekske kunt spelen, en nu ziet ge...

STAF : Maar vader, kent ge hem niet: 't is Louitje van Sarel den Dovens!

GUST : Zo.

STAF : Hoe is 't vader, trekt ze goed?

GUST : Goed.

SISKA : En kijkt nu ne keer hier... Wat zegt ge?

PEK : Dat de schort te oud is voor het jong meiske dat er achter zit... Siskatje, ge moest gij een wit kanten dingske aanhebben, uitgesneden tot aan uw herteputteke, rokskes tot rechts boven de knietjes, vleeskleurige kouskes...

(kanonschoten)

Hoerah! dat is de peper!... Ik ben weg om mijnen dicht aan mijn kasteel te hangen... - Lodewijk Lowie, ik heb een helper nodig: gij moet mee. Alla gauw. - Gust en Siskatje, veel leute, nog meer liefde, en tot een beetje later

(werpt een handkus; af met Louitje)

SISKA : Is dat een Charles.

GUST : Lieske.

LIESKE : Grootvader.

GUST : Ge kent die jonen?

LIESKE : *(plots rood)* ... Grootva...

STAF : 't Is Louitje, vader, Louitje...

GUST : Dat weet ik al: Louitje van Sarel den Dovens... - Dat en is van vandaag niet dat hij hier komt, Siska?

SISKA : ... Van?

GUST : Van wat?... Hij is hier lijk thuis...

SISKA : Oh! voor een keer of drie dat-ie een sigaret is komen aansteken.

GUST : Dat was drie keren te veel.

STAF : Maar vader, Louitje is een braaf manneke, zulle: hij en is niet vies van een pint te geven.

GUST : Dan is-ie van zelfs een braaf manneke... - Siska, ge zult mij 't plezier doen van na vandage dat braaf manneke hier niet meer binnen te laten.

(geen schoten meer)

SISKA : Maar Gust!

LIESKE : Grootvader?

GUST : Als hij komt en is 't voor u niet, en ook niet voor mij... Voor wie dan?

LIESKE : Als hij hier niet meer en mag komen... *(half schreiend links af)*

SISKA : Kijk nu ne keer... - Lieske!... ga uw schone kleren aandoen, kind... Ik... ik zal wel met grootvader... Schrei niet.

STAF : Vader, ik zeg u dat 't een brave jongen is.

GUST : Dat kan wel zijn... Maar is dat al zo ver? dat ze schreit omdat hij hier niet meer mag komen?!... En hoe oud zou die snotter wel zijn? achttien jaar?

STAF : Sedert veertien dagen, vader: hij heeft er ferm op getrakteerd.

SISKA : ... Ik was toch ook maar achttien als ik trouwde, en gij eenentwintig, Gust.

GUST : Dat en wil daarom niet zeggen dat 't niet te jong was... Geloof ge niet, Siska, dat we, wij dat goed genoeg ondervonden hebben?... Gelukkig dat 't zes jaar duurde eer 't eerste kind kwam... En de vier oudste stierven... anders konden we wel in plaats van op droog brood soms op ons duimen gebeten hebben... En ook, die vroege verkering. - Gij weet dat toch ook, Staf!?... gevaarlijk, hee?!... En dan trouwen, móeten trouwen, en armoe troef in 't jong huishouden.

SISKA : Nu is 't toch een anderen tijd, Gust.

STAF : En er worden zoveel kinders niet meer gekocht.

GUST : Uit lafheid.

SISKA : Maar...

GUST : Uit pure lafheid... Redens zijn gauw gevonden: er zijn geen huizen te krijgen en 't leven is te duur... Te duur: is er ooit een beteren tijd geweest!?!... Jammer dat ze de zwarte jaren niet gekend hebben... Maar ja, als ze nu zestien, achttien jaar oud zijn, hebben ze een meisje van veertien of vijftien, en ze trouwen, de snotneuzen, trouwen, als ze nog een jaar of drie met de knickers zouden moeten spelen... Nee, ik en wil niet dat er hier kinders te vrijen komen, en dat Louitje heeft na vandaag hier uit te blijven... Goed verstaan, Siska?

STAF : Wat zal Louitje zeggen, vader?

GUST : Kijk, dat is mij nu juist eender... Hij mag zelfs zeggen dat ik de grootste

weerwolf ben van de wereld, en 't en zal er nog geen haar mee veranderen... Gij zult misschien enige pinten min krijgen, Staf, maar 't en zal u geen kwaad doen.

SISKA : Gust!?

GUST : ... Neenee, en ik ben niet van gedacht den jongen een preek voor te houden, daarvoor heeft-ie mij veel te schoon en welgemeend proficiat gewent. - Staf, jongen, het heeft mij veel plezier gedaan, zoveel te meer omdat ge 'r nu zo goed uitziet... En nu vraag ik u nog één ding: vandaag is 't feest, groot feest te wege, en al de mensen van de prochie zullen naar ons kijken om te zien hoe we ons allemaal houden... Daarom zou ik geren hebben dat ge u vandaag goed gedraagt, jongen, zodanig goed, dat ze zullen zeggen: de Staf was den deftigsten van al hun kinderen.

SISKA : Oh ja, Staf, ja... Zult ge 't doen, jongen?

STAF : Vader, ge zult ne keer zien: ik... , 'k en zal vandaag nu nekeer niets drinken.

GUST : Zoveel en vraag ik niet...

STAF : Awel, ik en zal niet meer drinken dan mijn goesting, vader.

GUST : Drink liever wat min dan uw goesting, want uw goesting...

STAF : Vader, er zal geen druppel genever over mijn lippen komen.

GUST : Allee dan... Zie dat ge uw woord houdt... Moeder, nu ga ik mijn best doen om er zo jong uit te zien als... Maar nee, 't en zal niet gaan, want ge ziet er eer uit om een kind van mij te zijn dan mijn vrouwe... Waar is de scheerzeep?

SISKA : De... de scheerzeep? Wel... Gust, ik heb ze vergeten te halen... Ik zal er nu...

GUST : Nee, dat is nu te laat... Ik zal zelf bij den barbier gaan, al is 't een verlies van zoveel centen... Maar op een dag lijkt vandaag... Kom mee, Staf, anders kijken ze naar mij alleen, juist alsof ik met een dag ouder te zijn, een wonder was geworden. *(af)*

STAF : Ik ben mee, vader. *(af)*

SISKA : Ondertussen kunnen de andere kinders hier zijn. *(gaat de deur openen)* Lieske!

(Lieske op)

Ge zijt nog niet gekleed!?

LIESKE : *(schreierig)* Waarom zou ik mij kleden?... Louitje mag hier toch niet meer komen... En ik zie hem toch zo geren.

SISKA : Maar, maar, Lieske... Hoe?... dat is zo gauw gekomen, kind?

LIESKE : Dat is niet gauw gekomen, grootmoeder, dat is niet gauw, dat is al twee jaar.

SISKA : Jemenis mensen! twee jaar?

LIESKE : Ja, grootmoeder, ja, ik... ik zag hem langs de straat als ik de commissies deed en met 't eten ging van grootvader, en dan, dan kocht hij pateekes voor mij en al wat ik geren had... Hij is zo lief voor mij, grootmoeder... Zonder hem kan ik niet leven, nee...

SISKA : ... Dan... ik zal er van spreken met grootvader.

LIESKE : 't En zal niet gaan, nee, 't en zal niet gaan: ge weet gij ook wel, als grootvader iets gezeid heeft...

(gerucht van een stoppende auto. Ze gaat aan 't venster kijken)

Een ottemebiel, die hier blijft stille staan.

SISKA : Een ottemebiel?

LIESKE : Oh, 't is tante Irma, en nonkel Fons, en... *(veegt haastig de ogen af, vliegt buiten)*

SISKA : Here der Heren, ons kinders met een ottemebiel.

IRMA : *(op, opzichtelijk gekleed)* Moeder, duizend keren proficiat *(omhelzing)*.

SISKA : Jezus...

MIEL : *(volgt)* Belle-mère, nog vijftig jaar, en honderd ook als 't u plezier kan doen... Zeg nu nog dat ik geen model van een schoonzoon ben.

FONS : *(op)* Moeder, ik zal wachten met wensen tot vader er bij is. Ge hebt het dus te goed. *(omhelzing)* En nu stel ik u een meiske voor dat ik goed ken: Blansjette.

MIEL : Dat hij goed kent.

FONS : Ze wilde met alle macht meekomen om mijn oudjes te zien.

BLANCHETTE : *(is nog meer gepoeierd dan Irma. Daarbij is ze opmerkelijk geverfd. Blote armen en borst)* Is dat uw mamatje, Fons?

FONS : Dat is mijn oud mamatje: oud van jaren, maar jong van wezen en hart... hee moeder?

BLANCHETTE : En is ze vijftig jaar getrouwd, getrouwd? (*lacht*) Maar dat is een mirakel!

MIEL : Twee mirakels.

BLANCHETTE : Ik zal u wel proficiat moeten wensen. (*hand*)

SISKA : (*van haar stuk*) Danke, eeffra.

FONS : Zeg maar Blansjette, moeder.

SISKA : Hoe?... Blansè?

(*Blanchette lacht overdadig*)

FONS : Jaja, 't is goed, goed... Kom, Blansjette.

(*ze doen, stoeiend en kussend, de pakken open, die de autogeleider binnenbrengt. Lieske volgt hen, kijkt alles uiterst nieuwsgierig na*)

IRMA : Ah, sjaffeur... Zet de pakken op de stoelen.

AUTOGELEIDER : C'est ça, madam.

IRMA : En dan kunt ge ergens een demi gaan drinken... Hier.

AUTOGELEIDER : Merci, madam.

IRMA : Maar de auto laat ge voor de deur staan.

AUTOGELEIDER : Oui, madam... En e... , permitteej, is dat nu madam die reeds vijftig jaar? ...

MIEL : Zij zelve, Jean, in eigen persoon... Daar staat ge baba bij, hee? Vijftig jaren conjuco, zeven kinderen en een schoonzoon... Et ça, c'est moi, moi-même, Emile.

AUTOGELEIDER : Ah ga, mesjeu Emile, ik had daar nog horen van spreken, vijftig jaar fideliteit, maar nog nooit gezien... ah non, jamais... Madam, mijn felicitaties, et continueej. (*af*)

MIEL : Kijk, maar... dat is Lieske!... Wel, mijn lief nichtje, hoe is 't er mee, mijn krotje? (*omhelst haar*)

IRMA : Miel! (*trekt hem weg*)

MIEL : Hoe? Mag ik nu geen écht nichtje embrasseren?

IRMA : Embrasseer eerst uw schoonmoeder, liefhebber.

MIEL : Dat, maar dat zou een heilig schoonzoon nog niet kunnen: zijn belle-meer kussen met liefde.

IRMA : Dat ge niét heilig zijt, dat weet ik maar al te wel.

MIEL : Wat!? Als ik met mijn vagevuur op de aarde - dat zijt gij - als ik in den hemel niet kom, zal Onze Lieve Heer daar alleen zitten met een dozijn oude rimpelige kwezels... Dan maar liever in de hel: al de schoonste typen zullen er zijn.

IRMA : Gij vagebond... Moest ik van uw histories beginnen vertellen...

MIEL : En ik van uw avonturen...

IRMA : Van mij? Laat horen, laat horen.

MIEL : (*neuriënd*) "Er waren eens twee koningskinderen, en ze hadden elkander zo lief..." - Air d'opérette... En dan zijn er vrouwen, die menen dat ze een van die koningskinderen zijn, en het ander kind, dat is dan de ténor.

IRMA : Zwijg! Ik zou toch nooit een kind liefhebben dat onder de vijftien jaar is... Verstaan?

MIEL : Kinderen onder de vijftien jaar zijn engels.

IRMA : Zwijg, zeg ik u! of...

MIEL : Oho!... Nu, vrouw, uw (*buigend*) onderdanige... prins.

IRMA : (*tussen de tanden*) Hertefretter... Zie nu maar hoe ge u vandaag gedraagt: we zijn hier in de stad niet, hoort ge? en vader is ook de man niet om er een carnavalspel van te laten maken.

MIEL : Mijn schoonpapa heeft gelijk... Maar zeg ham als 't u blijft, dat ik toch ook naar hier niet gekomen ben om een azijnsmoel op te zetten... Oh, kijk, daar is papa juist (*tot bij Staf*) . - Wel, Staf, gij oude drinkeboer, hoe is 't er mee?

(*Gust fronst even de wenkbrauwen, zwijgt*)

STAF : (*met lachend gelaat*) Ach, Miel! (*schudt hem de uitgestoken hand*)

IRMA : Vader... (*wil de bloemenruiker nemen*)

FONS : Ah nee, Irma, ik ben de oudste.

IRMA : Wie heeft er den boukee gekocht?

FONS : Ik heb er zoveel in betaald als gij.

IRMA : Maar wie heeft hem bezorgd?

FONS : Dat kon ik ook.

BLANCHETTE : Moeilijk is dat toch niet, madame.

IRMA : Juffrouw, ik... heb ik u aangesproken?

FONS : Dat was ook niet nodig, Irma... Wat ze gezegd heeft was goed gezegd.

IRMA : Oh zo... Maar ik meen dat zij hier enkel te spreken heeft als iedereen het zijne gezegd heeft, en dan nog!

FONS : Ik verbied u zo tegen Blansjette uit te varen... Ik geef den boukee, zo niet, ik trek er uit.

IRMA : Zo... (*snel*) . Nu, mij wel... Maar dan geef ik de bijoux.

FONS : 't Akkoord... Vader en moeder, in naam van uw jongens uit de stad, en met den wens van nóg vijfentwintig jaren, hartelijk proficiat (*handdruk*). Hier, moeder (*reikt haar de ruiker over*)

GUST : (*met een strak gelaat*) Danke, Fons.

SISKA : Och jongens, jongens, wat een schone bekee... - Staf, en Lieske, kijkt ne keer hier.

IRMA : Hier, Miel, voor moeder... Vader, onze beste heilwensen... Neem die ketting aan van mij en van Emiel (*zoent hem*).

FONS : En van Fons, vader, en van Blansjette.

MIEL : Schoonmamake, dat is nu een schonen ring van uwen schonen zoon Mieleke.

FONS : En van ons, moeder.

MIEL : Jaja, jaja; en van Fons en van Blansjke... En uwe schone zoon is nu zo braaf, dat hij u een ring geeft, waaraan ge geèn vijftig jaar zult geringd zijn. S'il te plee, ma trés sjère belle-meer.

IRMA : ... Hewel, moeder?

SISKA : God! Er zitten diamanten in. (*steekt de ring op haar vinger*)

STAF : Uit den glazen bak, zeker.

LIESKE : Toon ne keer, grootmoeder.

FONS : Toe, Blansjette, ga vader proficiat wensen.

BLANCHETTE : (*bij Gust, lachend*) Vader, veel keren proficiat. (*wil hem zoenen, Gust trekt zich terug*)

FONS : Hij geeft om al dat gekus niet. - Niewaar, vader?